| | |
|---|---|
| Súd: | Krajský súd Žilina |
| Spisová značka: | 5Co/232/2010 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21. 12. 2010 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Miroslav Jamrich |
| ECLI: | |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej,

v právnej veci navrhovateľa: JUDr. M. S., nar. XX.X.XXXX,. trv. bytom S. XXXX,. XXX. XX. Č., štátneho príslušníka Slovenskej republiky, zastúpeného splnomocnenou zástupkyňou JUDr. T. P., advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie N. P. XXX/XX,. XXX. XX. Ž., adresa na doručovanie: P.O. BOX X,. XXX. XX. P. 7 Ž., proti odporcom v rade: 1/ M. V. S. R., so sídlom P. X,. XXX. XX B., 2/ S. R. - M. V. S. R., so sídlom P. X,. XXX. XX. B., v konaní o ochranu osobnosti - náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6.638,82 € (200.001 Sk), o odvolaní odporcu v rade 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/83/2007-316 zo dňa 9. apríla 2010, takto

**r o z h o d o l :**

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaním napadnutej časti o uložení povinnosti odporcovi v rade 2/ zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 6.638,82 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v časti o náhrade trov prvostupňového konania p o t v r d z u j e .

V ostatnej časti, v ktorej súd návrh voči odporcovi v rade 1/ zamietol, ponecháva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý .

Odporca v 2/ rade j e p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 115,83 € do 3 dní na účet právnej zástupkyne navrhovateľa - advokátky JUDr. T. P..

**o d ô v o d n e n i e :**

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd rozhodol, že odporca v rade 2/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 6.638,82 € v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Návrh proti odporcovi v rade 1/ zamietol. Odporcovi v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady trov konania spolu sumu 3.136,65 €, na účet advokátky JUDr. T. P. v S. S., a.s. Ž., číslo účtu: XXXXXXXX/XXXX,. v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Odporcovi v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil s poukazom na čl. 19 ods. 1,2,3, čl. 22 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky, ust. § 11, § 12 ods. 1,2,3, § 13 ods. 1,2,3, §100 ods. 1,2,3, § 101, 112 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.Z.“) v spojení s ust. § 21 ods. 4, § 135 ods. 1,2 O.s.p. Prvostupňový súd poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 117/07-33 zo dňa 4.2.2009, a nález III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008. Prvostupňový súd konštatoval, že i keď neoprávnený zásah, tak ako ho opisuje vo svojich nálezoch Ústavný súd Slovenskej republiky, bol smerovaný proti JUDr. P., ako v zrušených rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici určenej osobe, ktorej telefonické hovory

mali byť odpočúvané, navrhovateľ, ako bolo v priebehu konania nesporne preukázané, bol jedným z účastníkov telefonických hovorov s účastníkom, ktorý bol v tom čase v rozpore so zákonom odpočúvaný - nevyhnutne tak bol počas týchto hovorov odpočúvaný i navrhovateľ, čím vo vzťahu k jeho osobe došlo k porušeniu tých istých základných ľudských práv a slobôd, ako v prípade primárne odpočúvanej osoby a tým k neoprávnenému zásahu do sféry jeho Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavou Slovenskej republiky a zákonom chráneného práva na ochranu súkromia, ako jedného z osobnostných práv (autentickosť predloženého prepisu telefonického rozhovoru z hľadiska preukázanej existencie samotného neoprávneného zásahu - odpočúvania telefonického hovoru navrhovateľa - je potom pre posúdenie predmetu sporu právne nevýznamná, preto prvostupňový súd upustil od ďalšieho dokazovania v tomto smere). Pokiaľ ide o tento záver, prvostupňový súd konštatoval, že sa môže opäť oprieť o cit. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008, vydaný vo veci sťažovateľky JUDr. T. P., ktorá rovnako ako navrhovateľ - bola dotknutá vo svojich osobnostných právach v súvislosti s primárnym neoprávneným zásahom do práva na ochranu súkromia JUDr. P. P.. Prvostupňový súd ďalej konštatoval, že navrhovateľ nebol účastníkom žiadneho trestného ani iného konania - až do podania návrhu v tejto veci na súd, súvisiaceho s neoprávneným odpočúvaním telefonickej komunikácie, ani súd v priebehu konania nezistil žiadnu inú skutočnosť svedčiacu o tom, že by sa o odpočúvaní telefonických hovorov dozvedel skôr, ako sám tvrdil (od svedka JUDr. P. ako odpočúvanej osoby). Prvostupňový súd uviedol, že nebolo preukázané, že navrhovateľ mal reálnu možnosť dozvedieť sa o takýchto neoprávnených zásahoch do svojich osobnostných práv, ktoré sú neodňateľné a nepremlčateľné; v prípade akceptovania názoru odporcu by bola realizácia odvodeného práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v obdobných, nepochybne obzvlášť závažných prípadoch (ak sa neoprávnených zásahov dopúšťajú orgány štátu, pracujúce v režime utajenia) vylúčená. Preto prvostupňový súd vychádzal z tvrdenia navrhovateľa, majúceho oporu i v skutočnostiach zistených v ostatných súvisiacich konaniach vedených odpočúvanou osobou JUDr. P., ako aj ostatnými dotknutými osobami, že o existencii neoprávneného zásahu do svojho práva na ochranu osobnosti sa dozvedel až v priebehu roku 2007, v čase pred podaním návrhu v tejto veci na súd, ktorého podaním (uplatnením práva navrhovateľom na súde) premlčacia doba v zmysle ust. § 112 O.Z. prestala plynúť, tzn. k premlčaniu navrhovateľom uplatneného práva nedošlo. Prvostupňový súd konštatoval, že hoci neuveril všetkým tvrdeniam vo výpovedi svedka JUDr. Ď., ako bývalého spolupracovníka navrhovateľa, pokiaľ ide o dôsledky neoprávneného zásahu v osobnostnej sfére navrhovateľa a zníženia jeho dôstojnosti, vážnosti a dôveryhodnosti v spoločnosti, tak ako ich opisoval svedok a jeho výpoveď bez existencie ďalších dôkazov hodnotil ako účelovú a zaujatú v prospech navrhovateľa, samotný zistený neoprávnený zásah a okolnosti, za ktorých k nemu došlo, považoval prvostupňový súd objektívne za natoľko závažný, že je nepochybne spôsobilý privodiť značnú ujmu v osobnostnej sfére navrhovateľa, pričom uvedené je dané najmä „osobou“ pôvodcu neoprávneného zásahu, ktorým je štát a adresáta neoprávneného zásahu, ktorým je občan. Prvostupňový súd mal za to, že takýto neoprávnený zásah je zásahom vyžadujúcim zadosťučinenie pre dotknutú osobu podľa ust. §13 O.Z. Prvostupňový súd zdôraznil, že nakoľko v predmetnej veci - vzhľadom na opísané okolnosti skutkového stavu - už nie je možné domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, je na mieste požiadavka na primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 O.Z. Vzhľadom na konštatované okolnosti a závažnosť neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, považoval prvostupňový súd uplatnený nárok navrhovateľa za primeraný, zodpovedajúci vo vzťahu k osobe navrhovateľa i posúdeniu obdobných nárokov Ústavným súdom Slovenskej republiky vo vzťahu k primárne dotknutej osobe JUDr. P. i ďalších, v súvislosti s takýmto zásahom do jeho práva na ochranu súkromia dotknutých osôb. Preto prvostupňový súd priznal navrhovateľovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnej uplatnenej výške (zastávajúc zhodný názor - i v časti určenia zodpovednej osoby - ako Okresný súd Žilina, konajúci v obdobnej veci, v účastníkmi predloženom rozsudku č. k. 8C/345/2007-206 zo dňa 14.10.2009).

Prvostupňový súd konštatoval, že pôvodcom neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, je štát (Slovenská republika), ktorý preto zodpovedá navrhovateľovi podľa ust. § 13 ods. 2,3 v spojení s ust. § 21 O.Z. - ktorého preto prvostupňový súd (ako z tohto titulu účastníka občianskoprávneho vzťahu s navrhovateľom a účastníka tohto konania - odporcu v rade 2/) - zaviazal povinnosťou zaplatenia priznanej náhrady navrhovateľovi, pričom z hľadiska záveru o tzv. pasívnej legitimácii štátu vo vzťahu k uplatnenému nároku nie je podstatné, prostredníctvom ktorého svojho ústredného orgánu resp. jemu podliehajúcich zložiek sa neoprávneného zásahu dopustil, ani prostredníctvom ktorého ústredného orgánu štátnej správy v tomto sporovom konaní v zmysle cit. ust. § 21 ods. 4 O.s.p. vystupoval (v prípade, ak podľa názoru M. V. SR mal byť vo veci a v

konaní zainteresovaný aj iný orgán štátnej správy, bolo práve vecou tohto štátneho orgánu, aby s využitím súčinnosti všetkých ďalších zainteresovaných štátnych orgánov zabezpečil obhajobu právom chránených záujmov štátu v konaní tak, ako mu to ukladá z. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Z rovnakého dôvodu, nezistiac hmotnoprávne predpoklady uplatneného nároku z titulu ochrany osobnosti priamo voči označenému štátnemu orgánu - M. V. SR, ani pre jeho solidárnu spoluzodpovednosť s odporcom v rade 2/, prvostupňový súd návrh proti takto označenému účastníkovi konania - odporcovi v rade 1/ zamietol.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keď konštatoval, že pretože mal v konaní navrhovateľ plný úspech, priznal mu prvostupňový súd proti odporcovi v rade 2/ ako neúspešnému účastníkovi náhradu trov konania v plnej uplatnenej výške preukázaných účelne vynaložených trov, ktoré predstavujú trovy zaplateného súdneho poplatku z návrhu vo výške 265,55 € a trovy z titulu právneho zastúpenia navrhovateľa v konaní advokátkou. Trovy právneho zastúpenia v rozsahu trinástich úkonov právnych služieb (1/ prevzatie a príprava zastúpenia, 2/ návrh na začatie konania vo veci samej zo dňa 13.7.2007, 3-4/ písomné podania vo veci samej zo dňa 2.1.2008 a 25.8.2008, 5/ zastupovanie na pojednávaní vo veci samej dňa 23.1.2009, 6/ písomné podanie vo veci samej zo dňa 13.3.2009, 7/ -8/ zastupovanie na pojednávaniach okresného súdu dňa 20.3.2009 a 15.5.2009, 9/ písomné podanie vo veci samej zo dňa 24.6.2009, 10/ - 12/ zastupovanie na pojednávaniach vo veci samej dňa 3.7.2009, 9.9.2009 a 19.3.2010 a 13/ zastupovanie na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok) pozostávajú z tarifnej odmeny a paušálnej náhrady režijných výdavkov za jednotlivé vymenované úkony právnych služieb podľa ust. § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a), c) a d), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, spolu s 19% DPH ( registráciu platiteľa dane zástupkyne navrhovateľa preukázal Osvedčením o registrácii platiteľa dane z pridanej hodnoty) podľa ust. § 18 ods. 3 vyhlášky v spojení s ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov - a to za prvé dva úkony v r. 2007 tarifná odmena spolu s režijným paušálom 2x po 243,25 €, za ďalšie dva úkony v r. 2008 2x po 243,65 €, za nasledujúce štyri úkony (por. č. 5/ až 8/) 4x po 289,39 € a za úkony po 1.6.2009 ( s prihliadnutím na ust. § 10 ods. 8 cit. vyhlášky v znení účinnom od 1.6.2009, obmedzujúce základ pre výpočet tarifnej odmeny v sporoch o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch), z roku 2009 pod por. č. 9/ až 11/ 3x po 115,57 €, za úkon por. č. 12/ v r. 2010 115,83 € a nakoniec za posledný úkon por. č. 13/ tarifná odmena znížená v zmysle ust. § 14 ods. 5 cit. vyhl., spolu s paušálnou náhradou režijných výdavkov uplatnená vo výške 34,37 €, ďalej z náhrady hotových výdavkov - cestovného podľa § 15 písm. a/, § 16 ods. 4 cit. vyhl. a § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, za použitie osobného motorového vozidla právnej zástupkyne navrhovateľa zn. Volkswagen Golf, ev. č. BA 282RY na cestu na šesť pojednávaní okresného súdu zo Ž. od Č. a späť (1 cesta tam a späť 60km), s priemernou spotrebou 7,4 l/100 km - ako náhradu za spotrebované pohonné hmoty (benzín Super 95) spolu 34,63 €, náhradu za použitie motorového vozidla vo výške podľa opatrenia MPSV SR č. 260/2004 Z. z. á 0,18 € za 1km jazdy, spolu 64,80 € a nakoniec paušálnu náhradu za stratu času na ceste podľa § 15 písm. b/, § 17 cit. vyhl. za každú cestu v rozsahu dvoch začatých polhodín, uplatnená vo výške á 11,95 €, tzn. spolu 143,40 €, celkom takto vyčíslený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia 2.871,10 € a celkom uplatnený nárok na náhradu trov konania navrhovateľovi ( ako súčet trov za zaplatený súdny poplatok a trov právneho zastúpenia) 3.136,65 €. Prvostupňový súd preskúmaním vyčísleného nároku na náhradu trov právneho zastúpenia a obsahu spisu zistil, že takto uplatnený nárok zodpovedá rozsahu poskytnutých právnych služieb navrhovateľovi v konaní a cit. ust. vyhl. č. 655/2004 Z. z. v spojení s ostatnými cit. predpismi, preto na ich náhradu navrhovateľovi zaviazal odporcu v rade 2/ v plnej uplatnenej výške. Navrhovateľ, ktorému priznal prvostupňový súd náhradu trov konania, bol v konaní zastúpený advokátkou, preto platobným miestom na poukázanie priznanej sumy na náhradu trov a to v celom rozsahu je v zmysle ust. § 149 ods. 1 O.s.p. účet advokátky, označený v jej návrhu. Vo vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom v rade 1/, napriek formálnemu úspechu tohto účastníka v konaní z hľadiska cit. ust. § 142 ods. 1 O.s.p., o trovách prvostupňový súd rozhodol aplikujúc ust. § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ani odporcovi v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal - keď ako na dôvod hodný osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie prihliadol na okolnosti a zistenie zodpovedného subjektu vo vzťahu k uplatnenému nároku navrhovateľa, ktorým je štát. Štát, vo vzťahu k uplatnenému nároku i v procesnom konaní považovaný za právnickú osobu, koná prostredníctvom svojich príslušných ústredných alebo iných príslušných štátnych orgánov - pričom v tomto prípade konal a jeho záujmy v konaní obhajoval (neúspešné) práve odporca v rade 1/.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku prvostupňového súdu v časti výroku, ktorým prvostupňový súd uložil odporcovi v rade 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 6.638,82 € a zaplatiť náhradu trov konania vo výške 3.136,65 €, odvolanie odporca v rade 2/. Zároveň vzniesol námietku zaujatosti voči sudcom Krajského súdu v Žiline. Odporca v rade 2/ mal za to, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil skutočnosť, že príslušný útvar Policajného zboru iba vykonal odpočúvanie telefonických rozhovorov na základe vtedy právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Ak prvostupňový súd dospel na podklade nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky k záveru, že odpočúvanie telefonických rozhovorov navrhovateľa bolo nezákonným zásahom do jeho osobnostných práv, odporca v 2/ rade nie je subjektom, ktorý by za takéto konanie mal niesť zodpovednosť. Ďalej odporca v rade 2/ uviedol, že pokiaľ prvostupňový súd vyhodnotil, že subjektom zodpovednosti je v tomto prípade Slovenská republika, v odôvodnení svojho rozsudku vôbec neuviedol, ako dospel k záveru, že ústredným orgánom, ktorý mal v tomto prípade konať za štát by malo byť práve M. V. S. R.. Konštatovanie prvostupňového súdu, že z hľadiska záveru o tzv. pasívnej legitimácii štátu vo vzťahu k uplatnenému nároku nie je podstatné, prostredníctvom ktorého svojho ústredného orgánu resp. jemu podliehajúcich zložiek sa neoprávneného zásahu dopustil, ani prostredníctvom ktorého ústredného orgánu štátnej správy v sporovom konaní vystupoval, je podľa názoru odporcu v rade 2/ absolútne v rozpore s čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pripustením takejto právnej konštrukcie by navrhovateľ mohol označiť ako odporcu aj Slovenskú republiku v zastúpení napr. Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, a tento subjekt by sa nemohol brániť, pretože podľa názoru súdu nie je podstatné, prostredníctvom ktorého svojho štátneho orgánu štát koná. Odporca v rade 2/ poukázal na skutočnosť, že ak navrhovateľ opiera svoje tvrdenia o neoprávnenom zásahu do práva na ochranu osobnosti o nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky a súd z týchto nálezov vychádzal ako z hlavného dôkazu, tak práve tu Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi rozhodnutiami porušil základné práva sťažovateľov, Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajskému súdu v Banskej Bystrici bola uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu finančného zadosťučinenia. Odporca v rade 2/ mal za to, že keď navrhovateľ odvodzuje svoj nárok od týchto nálezov, nemôže v tomto prípade, kde navrhovateľ nebol samostatne odpočúvaný (neboli monitorované jeho telefonické linky), ale bol iba druhým účastníkom odpočúvanej telefonickej linky, vzniknúť zodpovednosť za neoprávnený zásah u iného subjektu ako pri samotnom odpočúvaní sťažovateľov. K námietke premlčania, ktorú odporcovia vzniesli, odporca v rade 2/ konštatoval, že v danom prípade bolo preukázané, že v roku 1999 a 2000 došlo k nezákonnému zásahu do osobnostných práv JUDr. P. P. odpočúvaním jeho telefonických rozhovorov, ak prvostupňový súd považoval za preukázané, že týmto bolo neoprávnene zasiahnuté aj do osobnostných práv navrhovateľa ako druhého účastníka telefonických rozhovorov, tak plynutie premlčacej lehoty treba odvíjať od tohto momentu. Navrhovateľ mohol prvýkrát svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať po ukončení zásahu v roku 2000 a odvtedy začala plynúť premlčacia lehota. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že sa o odpočúvaní dozvedel až v roku 2007. K premlčaniu nároku došlo už v roku 2003 a žalobný návrh bol prvostupňovému súdu doručený až v roku 2007. Odporca ďalej uviedol, že navrhovateľ v konaní nijako nepreukázal, že by napadnutým postupom odporcu v 2/ rade bol značne znížená jeho dôstojnosť alebo jeho vážnosť v spoločnosti a tým mu vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Odporca v rade 2/ mal za to, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď na základe vykonaného dokazovania urobil záver, že v danom prípade navrhovateľ spĺňa podmienky § 13 ods. 2 O.Z. a priznal mu nemajetkovú ujmu v plnej požadovanej výške. Uviedol, že pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods. 2 O.Z. taxatívne stanovené dve kritéria, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Sú to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Odporca v rade 2/ zároveň poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 89/97. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odporca v rade 2/ navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobný návrh voči odporcovi v rade 2/ v celom rozsahu zamietne a odporcovi v 2/ rade prizná náhradu trov konania alebo zrušil v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu v rade 2/ sa navrhovateľ vyjadril prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny. Uviedol, že námietka zaujatosti je opakovaným pokusom rezortu M. V. S. R. znemožniť právnej zástupkyni navrhovateľa profesionálne pôsobenie pred

Krajským súdom v Žiline. Ďalej poukázal, že k námietke premlčania zaujal právne stanovisko odvolací súd - Krajský súd v Žiline v skutkovo i právne rovnakej veci len s iným účastníkom v procesnom postavení navrhovateľa (8Co/396/2009). Navrhovateľ navrhoval napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania vo výške 115,83 € (§14 ods. 1 písm. c/, § 10 ods. 8 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. - 91,28 € (písomné podanie 18.5.2010) + 19% DPH+ 7,21 € režijný paušál) na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. č. ú. XXXXXXXX/XXXX. vedený v S. S., a.s. v Ž. v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu mu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa zároveň v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, v ktorom nenašiel nijaké vecné ani procesné pochybenie.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ako aj predloženého spisu a vyhodnotení tvrdení uvedených odvolateľom, mal odvolací súd preukázané, že prvostupňový súd v danom konaní postupoval správne a vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe čoho dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

Odvolací súd mal z dokazovania vykonaného pred prvostupňovým súdom preukázané, že navrhovateľ bol, ako jeden z účastníkov telefonických hovorov s účastníkom, ktorý bol v rozpore so zákonom v tomto čase odpočúvaný, tiež odpočúvaný. V dôsledku uvedeného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa v súvislosti s primárnym neoprávneným zásahom do práva na ochranu súkromia JUDr. P. P..

Pokiaľ odporca v rade 2/ v odvolaní namietal, že nie je subjektom, ktorý by za takéto konanie niesol zodpovednosť a ak prvostupňový súd vychádzal z nálezov Ústavného súdu ako z hlavného dôkazu, ktorý konštatoval, že Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi rozhodnutiami porušil základné práva sťažovateľov, zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a bola mu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu finančného zadosťučinenia, nemôže v tomto prípade, kde navrhovateľ nebol samostatne odpočúvaný, ale bol iba druhým účastníkom odpočúvanej telefonickej linky, vzniknúť zodpovednosť za neoprávnený zásah u iného subjektu ako pri samotnom odpočúvaní sťažovateľov, odvolací súd konštatuje, že v tomto smere sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, ktorý v dostatočnej miere odôvodnil svoje závery o pasívnej legitimácii odporcu v rade 2/ a správne uviedol, že pôvodcom neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa je štát (Slovenská republika).

Nemožno súhlasiť ani s odporcom v rade 2/ vznesenou námietkou premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňovaného navrhovateľom a s tvrdením, že navrhovateľ mohol prvýkrát svoje právo vykonať už po ukončení zásahu v roku 2000 a odvtedy začala plynúť premlčacia doba. Odvolací súd konštatuje, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je nepochybne právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej trojročnej dobe, ktorá začína plynúť odvtedy, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Začiatok plynutia premlčacej lehoty je však v takýchto prípadoch potrebné určiť s prihliadnutím na konkrétny skutkový stav. Odvolací súd preto poukazuje na záver prvostupňového súdu, ktorý v priebehu konania nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o tom, že by sa o odpočúvaní telefonických hovorov dozvedel navrhovateľ skôr, ako sám tvrdil, pričom nebolo ani preukázané, že navrhovateľ mal reálnu možnosť dozvedieť sa o týchto neoprávnených zásahoch do

svojich osobnostných práv. Prvostupňový súd teda správne vychádzal z tvrdenia navrhovateľa, že o existencii neoprávneného zásahu sa dozvedel až v priebehu roku 2007 v čase pred podaním návrhu v tejto veci na súd a teda premlčacia doba začala plynúť až od tohto momentu, v dôsledku čoho k premlčaniu navrhovateľom uplatneného práva nedošlo. Odvolací súd sa preto nestotožnil s tvrdením odporcu v rade 2/, ktorý spájal okamih začatia plynutia premlčacej doby s momentom ukončenia zásahov v roku 2000.

K tvrdeniu odporcu v rade 2/, že navrhovateľ nespĺňa podmienky podľa §13 ods. 2 O.Z. pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v plnej požadovanej výške, odvolací súd opätovne odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu na str. 8, s ktorým sa stotožnil. Podľa ust. § 13 ods. 1 O.Z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. V zmysle tohto ustanovenia teda môže fyzická osoba žiadať 1/ upustenie od neoprávnených zásahov do osobnostného práva v prípadoch, ak zásah stále trvá, resp. ide o taký zásah, z charakteru ktorého vyplýva, že môže byť trvajúci, 2/ odstránenie následkov už uskutočnených zásahov, aby došlo k zabezpečeniu obnovenia pôvodného stavu, pokiaľ je to ešte vôbec možné, nakoľko vzhľadom na charakter porušených práv a charakter zásahov, obnovenie pôvodného stavu niekedy vôbec nemožno dosiahnuť, alebo prichádza do úvahy len v obmedzenom rozsahu, 3/ poskytnutie primeraného zadosťučinenia, ktoré sleduje priznanie satisfakcie fyzickej osobe, ktorej osobnostné právo bolo porušené. Prvostupňový súd preto správne konštatoval, že v prejednávanej veci neoprávnený zásah je zásahom vyžadujúcim zadosťučinenie pre dotknutú osobu a pretože v predmetnej veci už nie je možné domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, je namieste požiadavka na primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 O.Z. V súvislosti s námietkami odporcu v rade 2/, ktorý namietal, že navrhovateľ v konaní nijako nepreukázal, že by napadnutým postupom odporcu v 2/ rade bola značne znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti a tým mu vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 137/2008 zo dňa 18. 2.2010, v ktorom sa zaoberal práve podmienkami pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade porušenia práva na súkromie, ako aj rozlíšením dôsledkov v prípade neoprávneného zásahu do práva na česť a vážnosť od dôsledkov v prípade porušenia práva na súkromie z hľadiska § 13 ods. 2 O.Z. V zmysle cit. uznesenia právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až 13 O.Z. patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života). Širokej škále prejavov a súčastí súkromného života fyzickej osoby zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a ich dôsledkov na chránené osobnostné práva. Tieto zásahy v určitých prípadoch môžu (avšak nemusia) mať aj difamačné dôsledky - neoprávnený zásah do tohto čiastkového práva (práva na súkromie) nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby. Porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na česť a dôstojnosť má závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na súkromie môže mať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok však nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie navrhovateľovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií odporcu v rade 2/, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, ktorý si podaním zo dňa 19.5.2010 uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu jedného právneho úkonu - podanie písomného stanoviska k odvolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 10 ods. 8 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ) v sume 91,28 € + DPH 19% + režijný paušál 7,21 €, spolu vo výške 115,83 €. Odvolací súd preskúmal vyčíslený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia uplatnený navrhovateľom a po zistení jeho súladu s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. priznal navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania voči odporcovi v rade 2/ v sume 115,83 €, ktorú je povinný odporca v rade 2/ zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľa - advokátky JUDr. T. P. na č. ú. XXXXXXXX/XXXX. vedený v S. sporiteľni, a.s. v Ž. v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.